

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 6. februára 2008 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obvinenému **M. N. a spol.** pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v znení zákona č. 10/1999 Z. z., o dovolaní obvinených M. N. a J. P. proti rozsudku Krajského súdu v Ž. zo 12. júna 2007, sp. zn. 1 To 18/2007 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvinených M. N. a J. P. **s a o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Ž. podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil rozsudok Okresného súdu v M. zo dňa 6. októbra 2006, sp. zn. 2T 86/1998, ktorým boli obvinení M. N. a J. P. uznaní vinnými zo spáchania trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s úmyslom obohatenia sa obžalovaný J. P. – majiteľ firmy T. so sídlom v D. N. V., ako dodávateľ tovaru, ktorý mal zakúpiť od firmy M. Bratislava, bez reálneho plnenia vystavil dňa 24. novembra 1994 pre odberateľa – firmu G. N., s.r.o., v M., zastúpenú obžalovaným M. N. fiktívnu faktúru č. X. ktorou deklaroval predaj etikiet a esencií v celkovej sume 159 156 750 Sk

z čoho DPH predstavovala sumu 31 831 350 Sk na základe ktorej obžalovaný M. N. v daňovom priznaní za mesiac november 1994 neoprávnene uplatnil na Daňovom úrade v M. vrátane nadmerného odpočtu DPH v uvedenej výške, ktorá mu bola 20. januára 1997 vyplatená, hoci v skutočnosti konateľ firmy G. N., s.r.o. v M. – obžalovaný M. N. – prostredníctvom prepravnej firmy M. N. na základe zmluvy zo dňa 17. októbra 1994 dodal zahraničnému odberateľovi – firme T. S. v M. etikety a esencie

zo skladu firmy S.-D. spol. s r.o., v Ž.. V dôsledku tohto konania spôsobili štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, zastúpenému Daňovým úradom v M., škodu 31 831 350 Sk.

Za to bol rozsudkom okresného súdu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. každému jednému obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, pričom pre výkon trestu boli podľa § 39a ods. 1 Tr. zák. obaja zaradení do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) krajský súd uznal obvinených vinnými zo spáchania toho istého trestného činu a uložil každému jednému obvinenému trest podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. vo výmere troch rokov, pričom pre výkon trestu ich zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Obvinení M. N. a J. P. podali prostredníctvom obhajcov proti rozsudku krajského súdu dovolania a to podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteneho skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a obvinený M. N. aj podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený M. N. v odôvodnení svojho dovolania k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. uviedol, že vo veci podaný znalecký posudok Ing. G. Š. z odboru ekonomika a podnikanie z odvetvia účtovníctvo a daňovníctvo (ktorý bol zabezpečený obhajobou) nebol okresným súdom vykonaný zákonným spôsobom,

keďže znalkyňa na hlavnom pojednávaní (dňa 14. novembra 2005) nebola vypočutá a znalecký posudok bol použitý len ako listinný dôkaz.

Takýmto postupom súd dospel nesprávnym právnym posúdením k rozhodnutiu o tom, že sa dopustil trestného činu. V tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 89 ods. 2, ods. 3 Tr. por., ktoré umožňuje, aby znalec, ktorý vypracoval znalecký posudok zadovaný obhajcom bol vypočutý v procesnom postavení znalca rovnako ako v prípade, keď je pribratý do konania súdom resp. niektorým orgánom činným v trestnom konaní.

Dovolateľ ďalej dôvodil, že predmetnou otázkou sa nezaoberal ani krajský súd ako súd odvolací, a to napriek tomu, že obvinený vo svojom odvolaní túto skutočnosť namietal. V ďalšej časti odôvodnenia dovolania obvinený poukázal na závery znaleckého posudku Ing. G. Š., účtovné doklady a ďalšie listinné dôkazy (podané obvineným dňa 17. októbra 2000), ktorými sa súdy nezaoberali. Vyjadril názor, že tieto dôkazy preukázali nesprávnosť skutkových záverov okresného súdu i krajského súdu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uviedol, že žalovaný skutok a jeho účasť na jeho spáchaní bol nesprávne právne posúdený ako trestný čin, pretože on sa žiadneho trestného činu nedopustil. Rozsudok Okresného súdu v M. v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Ž. vo výroku o vine boli založené bez jediného priameho dôkazu a vo vzťahu k jeho osobe je založený len na domnienke, pretože prvostupňový i odvolací súd sa nezaoberali dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania obvinený bližšie poukázal na konkrétne skutkové okolnosti a jednotlivé vo veci vykonané dôkazy: znalecký posudok Ing. G. Š. a jej výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 14. novembra 2005, výpovede svedkov Ing. K. L., Ing. V., R. R., P. B., JUDr. J. C., Z. K., N. T. protokol o výsledku kontroly DPH vo firme G., rozhodnutie Daňového úradu v M., daňové priznanie spoločnosti T. P., správu Daňového úradu v M., kúpnu zmluvu č.X., medzinárodné nákladné listy a jednotnú colnú deklaráciu, vyjadrenie Ústrednej colnej správy a celý rad ďalších listinných dôkazov.

Skutkový stav v tomto smere nebol nepochybne zistený v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a v dôsledku toho došlo k nesúlade medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu vo vzťahu k odsúdeniu.

V záverečnej časti odôvodnenia svojho dovolania obvinený poukázal na skutočnosť, že doposiaľ viedol bezúhonný život, podnikal čestne a v súlade so zákonmi.

S poukazom na uvedené dôvody navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Ž. ako aj prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu v M. zrušil a prikázal aby vec znovu prerokovali a rozhodli. Súčasne aby dovolací súd prerušil výkon trestu odňatia slobody, a to až do rozhodnutia o dovolaní.

Obvinený M. N. podaním zo dňa 29. januára 2008 (doručeným dovolaciemu súdu dňa 1. februára 2008) svoje dovolanie k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. doplnil konštatovaním, že dovolanie nesmeruje proti správnosti ani úplnosti zisteného skutku. Súčasne vyjadril názor, že jeho konanie nemožno považovať za konanie podvodné, len preto, že firma obvineného P. nezakúpila tovar od firmy M. Bratislava a len preto, že tovar dodala do zahraničia zo skladu spoločnosti S.-D. pretože spoločnosť obvineného G. N. spol. s r.o., splnila všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty v zmysle § 18 a § 22 Zákona č. 222/92 Zb. o dani z pridanej hodnoty.

Obvinený J. P. v odôvodnení svojho dovolania uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Ž. považuje za nezákonný, pretože toto rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.). Podľa jeho názoru sa sudy vykonané dôkazy hodnotili jednostranne, pretože dôsledne sa nevysporiadali s dôkazmi vykonanými v jeho prospech. Z vykonaného dokazovania – výpovedí svedkov i listinných dôkazov bolo totiž preukázané, že obchodná transakcia s esenciami a etiketami nebola fiktívna, ale naopak táto sa reálne uskutočnila a pokiaľ ide o cenu tohto tovaru, tá bola určená dohodou

zmluvných strán. Vyjadril ďalej názor, že nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci jeho úmysel s obvineným N. zrealizovať obchod tak, aby podviedli a spôsobili škodu štátnemu rozpočtu.

V ďalšej časti odôvodnenia dovolania vyjadril obvinený J. P. názor, že prvostupňový i odvolací súd pochybili keď nerozhodli o jeho návrhu na zastavenie trestného stíhania podľa § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por. a to s poukazom na článok 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorým je Slovenská republika viazaná a podľa ktorého ustanovenia účastník súdneho konania má právo na vybavenie veci v primeranej lehote. V tejto súvislosti pripomenul, že v predmetnej veci sa skutky mali stať v roku 1994, obžaloba bola podaná súdu dňa 7. mája 1998 a konečné rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 12. júna 2007.

Taktiež aj uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov považuje za neadekvátny.

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj okresného súdu a prikázal, aby vec znovu prerokovali a rozhodli.

Pretože už vykonáva trest odňatia slobody súčasne navrhol, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 4 Tr. por. výkon rozhodnutia, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody prerušil až do rozhodnutia o dovolaní.

Najvyšší súd ako súd dovolací (377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či majú podané dovolania všetky obsahové a formálne náležitosti, či sú prípustné a či boli podané oprávnenými osobami a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Ž. ako odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok prvostupňového súdu a ktorým boli obvinení uznaní vinnými a bol im uložené nové tresty. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podali obaja obvinení prostredníctvom obhajcov,

boli preto podané osobami oprávnenými podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolaní došlo na Okresnom súde v M., t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Obvinení vo svojich dovolaniach menovite uplatnili dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a obvinený M. N. aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g / Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd sa musí vysporiadať s odvolacími námietkami obvinených M. N. a J. P., v rámci ktorých spochybňujú svoju účasť na neoprávne-ne uplatnenom vrátení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty daňovom priznaní za mesiac november 1994 (na základe fiktívnej faktúry). Obvinený N. poukazuje na nedostatočné hodnotenie jednotlivých dôkazov (znalecký posudok, výpovede svedkov i listinné dôkazy) a domáha sa v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby s poukazom na to, že predmetnej trestnej činnosti sa nedopustil.

Obvinený P. namieta porušenie zásady spravodlivého hodnotenia vykonaných dôkazov, keďže z výsledkov dokazovania vyplýva, že predmetný export tovaru do zahraničia reálne prebehol a riadne bol zaevidovaný v účtovníctve, pričom žiadnym dôkazom nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Vyjadril námietku neakceptácie jeho návrhu na zastavenie trestného stíhania, vzhľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania a tiež voči uloženému trestu, ktorý považuje za neadekvátny.

V naznačenom rozsahu obvinení prevažne namietajú pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinení domáhajú tak podstatnej zmeny skutkových

záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nezavinili, napriek tomu že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, konkrétne dovolateľ M. N. namietal zákonnosť vykonania dôkazu - znaleckého posudku č. 02/2005 Ing. G. Š., znalkyne z odboru ekonomika a podnikanie, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, ktorý bol zadovážený obhajobou. Nezákonosť vykonania tohto dôkazu obvinený videl v postupe okresného súdu, keď na hlavnom pojednávaní dňa 14. novembra 2005, zamietol vykonanie tohto dôkazu vypočutím znalkyne v súlade s ustanovením § 108 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, a takto postupoval z dôvodu, že znalkyňa nebola do konania pribratá súdom, s tým, že dôkaz bol vykonaný len ako listinný dôkaz.

Podľa § 89 ods. 3 Tr. por. vety prvej účinného do 1. januára 2006 skutočnosť, že dôkaz neobstaral orgán činný v trestnom konaní, ale ho predložila niektorá zo strán, nie je dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 108 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, ak vypracoval znalec posudok písomne, postačí, aby sa pri výsluchu naň odvolal a ho potvrdil. Ak nebol posudok vypracovaný písomne, nadiktuje ho znalec pri výsluchu do zápisnice.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu je zrejmé inter alia, že obhajca obvineného M. N. v priebehu trestného konania predložil znalecký posudok Ing. G. Š., znalkyne z odboru ekonomika a podnikanie, odvetvie účtovníctvo, daňovníctvo, pričom jeho objednávateľom bola spoločnosť G. M. spol. s r.o.

V nadväznosti na to na hlavnom pojednávaní Okresného súdu v M. kona-nom dňa 14. novembra 2005, obhajca obvineného JUDr. M. navrhol vypočuť Ing. Š. (v zápisnici je zrejme nesprávne opakovane uvádzané jej priezvisko ako Š.) ako znalkyňu, ktorý návrh bol súdom zamietnutý, s odôvodnením predsedníčky senátu, že menovaná „nebola do konania pribratá súdom ako znalkyňa a súd to nepovažuje ani za potrebné“ s tým, že bude vypočutá ako svedok a znalecký posudok bude prečítaný ako listinný dôkaz. Následne bola Ing. Š. po

zákonnom poučení podľa § 97, § 99 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1, ods. 2, § 101 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 vypočutá v procesnom postavení svedka.

Okresný súd potom aj v odôvodnení svojho rozsudku zo 6. októbra 2006 (na str. 29 až 31) uviedol, že Ing. G. Š. súd nepribral do konania ako znalkyňu, „... pretože to nepovažoval za dôležité, vzhľadom k tomu, že pre posúdenie trestného činu a určenie výšky spôsobenej škody nie je rozhodujúca cena určená znaleckým posudkom, ale cena ktorá bola dohodnutá a zaplatená medzi dodáva-ťel'om a odberateľom.... Vzhľadom k tomu bol znalecký posudok prečítaný ako listinný dôkaz“. Prvostupňový súd teda v odôvodnení svojho rozsudku zdôvodnil svoj procesný postup vo vzťahu k procesnému postaveniu Ing. Š. už len z hľa-diska vecného obsahu jej znaleckého posudku a nie aj procesnými dôvodmi, tak ako na hlavnom pojednávaní (pretože nebola pribratá do konania súdom, resp. niektorým z orgánom prípravného konania).

V daných súvislostiach treba zdôrazniť, že vyššie citované ustanovenie § 89 ods. 3 Tr. por. posilňuje postavenie procesných strán v dokazovaní a vytvára im priestor k aktívnej účasti v ňom. Umožňuje procesným stranám z vlastnej iniciatívy vyhľadať a predkladať dôkazy alebo navrhovať vykonanie určitých dôkazov. Pre ich vykonanie, previerku a hodnotenie sa uplatnia rovnaké zásady a pravidlá ako pre dôkazy zadovážené orgánmi činnými v trestnom konaní. To sa netýka len tzv. osobných dôkazov, ale aj dôkazov vecných, listinných a pod. Ak teda obhajoba vyžiada vlastný znalecký posudok, pri splnení zákonných podmienok je súd povinný postupovať rovnako, ako by sa jednalo o znalecký posudok vyžiadaný orgánom činným v trestnom konaní v trestnom konaní. Súd je povinný teda pristupovať k dôkazom rovnakým spôsobom, podľa rovnakých ustanovení ich vykonávať a týmito dôkazmi sa zaoberať.

S poukazom na vyššie uvedené, v súlade s námietkou dovolateľa možno konštatovať, že okresný súd síce nepostupoval správne, keď na hlavnom pojednávaní nevypočul Ing. G. Š. v procesnom postavení znalca (okresný súd na hlavnom pojednávaní zrejme postupoval v súlade s už prekonanou procesnou úpravou, na základe ktorej bolo možné obhajcom zadovážený znalecký posudok použiť len ako

listinný dôkaz a nie ako znalecký posudok). Treba však zdôrazniť, že jeho nesprávny postup má však len formálno-procesný charakter.

Na druhej strane treba súčasne akcentovať niektoré ďalšie aspekty, na základe ktorých dovolací súd v konečnom dôsledku dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. (teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) neuznal ako opodstatnený.

Nezodpovedá totiž skutočnosti, že by prvostupňový súd tento dôkaz odmietol resp. že by sa s týmto dôkazom nezaoberal a pri svojom meritórnom rozhodnutí nevysporiadal. Znalkyňa Ing. Š. bola vypočutá (i keď v procesnom postavení svedka) a znalecký posudok bol vykonaný ako listinný dôkaz a ako to už bolo vyššie uvedené, okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku závermi znaleckého posudku zaoberal.

Najvyšší súd predovšetkým ale zdôrazňuje, že výrok o vine obvinených bol založený a opretý na celom rade iných dôkazov podrobne rozvedených v odôvodnení rozsudku Okresného súdu v M. i dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Ž., ktoré boli vykonané v potrebnom rozsahu, správne a v súlade so zákonom. Z tohto hľadiska súdy neuznali predmetný znalecký posudok Ing. Š. za dôkaz vecne spôsobilý (či už sám osebe alebo v spojitosti s inými dôkazmi) odôvodniť iné rozhodnutie o vine obvinených.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1, písm. i/ Tr. por., je že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je teda mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa

a jeho skutkové závery môže dopĺňať , prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvinených M. N. a J. P. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinení spáchali skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd (krajský súd pri ustálení rovnakého skutkového stavu ako okresný súd, uložil obvineným trest odňatia slobody v nižšej výmere). Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 10/1999 Z. z. účinného do 31. augusta 1999 spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., zo spáchania ktorého trestného činu boli obvinení uznaní vinnými.

Nemožno akceptovať ani námietku obvineného J. P., že sudy sa nezaoberali jeho návrhom na zastavenie konania s poukazom na dĺžku konania (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách). Takýto postup by nepochybne bol v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý sa danou problematikou už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaoberal. V tejto súvislosti je nutné poukázať na skutočnosť, že Krajský súd v Ž. vo svojom rozsudku zo dňa 12. júna 2007, zohľadnil neprimeranú dĺžku konania, keď pri ukladaní trestov obvineným uložil za použitia zmierňujúceho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák.

účinného do 1. januára 2006 tresty odňatia slobody vo výmere troch rokov, teda pod spodnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Obvinený J. P. vo svojom dovolaní menovite uviedol len dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Pretože však každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Tr. por.), možno usudzovať, že uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/, pretože v ňom uviedol, že napadnutým rozhodnutím mu bol uložený neprimerane vysoký trest.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. augusta 1999 bola ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v rozpätí od piatich do dvanástich rokov odňatia slobody.

Je teda zrejmé, že napadnutým rozsudkom bol obvinenému uložený zákonný druh trestu a pod zákonom ustanovenej trestnej sadzby (vzhľadom na použitie ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody), takže Najvyšší súd Slovenskej republiky námietku obvineného J. P. ani v tomto smere neuznal opodstatnenou. V prípade vád vzniknutých pri ukladaní určitého druhu trestu a jeho výmery je možné použiť len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h / Tr. por., ktorý je naplnený vtedy, keď bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa, alebo mu bol uložený trest vo výmere mimo trestnú sadzbu ustanovenú v trestnom zákone na trestný čin, ktorým bol uznaný vinným. Tento dôvod dovolania je špeciálnym pre vady spočívajúce v druhu trestu a výmere trestu.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinených, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených M. N. a J. P. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 6. februára 2008

**JUDr. Pavol T o m a n , v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Pavol Farakaš

Za správnosť vyhotovenia: